

Konser İmece için * EE'10

Bir sonraki projemizi ODTU Elektrik Mühendisliği 2010 mezunlarının bağışlarıyla gerçekleştiriyoruz... Ani kitaplığı ve ani oyuncak odası tamam diğer masraflar için desteğe ihtiyaçları var... ODTU EE Bölümü öğretim üyeleri öğrencilerinin bu güzel girişimlerine destek oluyorlar, daha da fazlasını yapıp sizin de destek olmanızı bekliyorlar, bu amaçla:

11.03.2010 PERŞEMBE SAAT 18:30'DA
ODTU KKM A SALONUNDA
ELEKTRİK MÜHENDİSLİĞİ ÖĞRETİM ÜYELERİ
BİR KONSER VERİYORLAR... BEKLIYORUZ...
Öğrenci 5TL, Öğretim Üyesi ve Diğer: Tavan serbest

Bu akşam sevgili Deniz yazmış Afyon Eskişehir projesini...
Bu güzel çocukların yegâne çıkış noktaları olan YIBOlarda
Deniz'in söylediği gibi, asla pes etmemeleri o kadar önemli ki...

Fedakârlıklar ODTU EE bölümü öğretim üyelerince,
yukarıdaki Semih gibi, sevgili Deniz gibi, dün 10 km kosan Gunizi gibi,
hep bu güzel çocuklar için...
Desteklerinizi bekliyoruz...

İLKYAR

Banka: İş Bankası ODTÜ Şubesi
IBAN No: TR26 0006 4000 0014 2290 706968
Alıcı Adı: İLKYAR
Açıklama: AAO, Günizi Kartal, KendiAdınızSoyadınız

Önemli hatırlatma

Miktarı ne olursa olsun, 1 YTL bile olsa, bağış yapanlar arasında sizleri de görmek beni çok mutlu edecek ve onurlandıracak. Ne kadar çok sayıda kişi bağış yaparsa farkındalık o kadar artacaktır...

İlginiz ve desteğiniz için şimdiden teşekkürler...

Günizi

NE OLUR ASLA PES ETMEYİN....

Çok güçlüler aslında onlar... Biz Ankaralardan İstanbullardan Mersinler kalkıp onlara örnek olmaya giden, 'bizi geçin' diyen, sınıfça bağırılan bir SÖZ lafını duymak için tüm yurdu dolaşan abi ablalardan daha güçlüler aslında... Hayatta hiçbir şeyin kolay olmadığını bizden daha iyi bilen kocaman yürekli küçük kahramanlar onlar...

Hanginiz gerçek hayata dönmek istediniz herhangi bir projeden sonra; ya da onların o hayallerle; ya da acılarla, sevinçlerle, amaçlarla dolu hayatlarından çıkıp hırs, sevgisizlik içinde yoğrulmaya ne zaman devam etmek istediniz? Gerçek hayatınızda kim adınızı bile bilmeden abi ya da abla diye bağırıp atladı kucağınıza? Eğer hayırsa bütün hepsine cevabımız hangisi gerçek hayat sorgulamaya başlamalıyız. Ne var gerçek hayatta hırs mı zalimlik mi yoksa bitmek tükenmek bilmeyen sevgi, dayanıklılık, azim, ve hayaller mi? Her gün başınızı yastığa koyduğunuzda içinde sırf iyiliklerin olduğu bir gün mü geçirmiş oluyorsunuz? Eminim ki hayır bunlara cevabımız ama biliyoruz ki her proje dönüşünde biz o çocukların yüreğine dokunduk, cesaret fısıldadık kulaklarına asla vazgeçme pes etme dedik **biz onlara bir, onlar bize bin gülümsedi...** Asla unutmadıkları abi ablaları olduk...

Bütün bunları Afyon-Eskişehir projesi sonrası yazıyorum katıldığım 2. proje. İlk projemi hatırlıyorum otobüste ne halde olduğumu aslında değişen hiçbir şey yok yine heyecanlıyım ve biliyorum ki asla bitmeyecek. Projeye dönersek; ilk Afyon'a gittik ve sırada karşılandık alkışlarla... Herhangi bir grup seçmemize hiç gerek yok zaten hepsinin abi ablasıyız biz. Sonra çivileri verdik ellerine "haydi bakalım bunu çözebilir misin acaba" diye. Uğraştılar, uğraştılar kah sinirlendiler, kah güldüler elimden geldiğince anlatmaya çalıştım kaba kuvvetin hiçbir şeye yararlı olmadığını ve ortada bir sorun varsa mutlaka bir çözümünün de olduğunu

gözümün içine bakıp dinledi hepsi ve tekrar çiviye zorlamaya başladıklarında bazılarının “Yapma kaba kuvvetle hiçbir şeyi çöremezsin” demeleri en büyük mutluluğu yarattı içimde ama ben orda, onların arasında olduğum için dünyanın en büyük mutluluğunu yaşıyordum zaten. Tek tek sordum ne olacaksınız diye verilen tek cevap “öğretmen”. Beni sordular elimden geldiğince anlatmaya çalıştım sosyolojinin ne demek olduğunu biraz şaşkın baktılar ilk önce ama sonra yavaş yavaş anladılar. Sonra içeri girdik ve yatakhanelere çıktık elime aldım bir masal ve girdim bir odaya ne var ki hepsi 7. ve 8. Sınıftı, ama elimdeki masal kitabı en yüksek 6. sınıflara göreymi bir ara istemezler sıkılırlar sandım ama anladım ki verdikleri cevaplardan o masalı okumaya başlayınca birdenbire anneleri okuyormuş gibi hissediyorlar. İlk önce konuştuk biraz anlattım burada olmamızın sebebini ve amacını, ailelerinden konuştuk öğrendim ki hepsi tam destek çocuklarına okumaları için ki hepsi de haftasonları ailelerinin yanında. Masallarını okudum bitirdim ve ışıklarını kapatıp çıktım odalarından...

2.gün kahvaltıyla başladık önceki akşam hep yanımda olan kardeşlerimle yine konuştuk, konuştuk... Sabah sporuna geçtiğimizde ne kadar büyük bir mutluluk yaşadıklarını gördüm hayatlarındaki en değişik belki de en güzel gün başlıyor diye... Spordan sonra sunumu izleyip sevgili öğretmenlerimizle tanıştık ve sonra herhangi bir sabah duyduğum en anlamlı cümle geldi; “Burada öğretmen olmak çok farklı”... Evet farklı; o çocuklar farklı, orada onlarla beraber olmak da... Sonrasında bunu yüreğimin en derininde hissederek giriyorum ilk dersime... Oyun oynayacağım yine okulun en küçükleriyle. Küçük elleri var hepsinin ama tam tersine belli etmeseler de kocaman yürekleri. Başlıyorum anlatmaya kim olduğumuzu nerelerden niçin geldiğimizi adımızı yazıyorum çoğu okuyamıyor bile. Başlıyoruz oynamaya kutu kutu penseyle. Sonra hareketleniyoruz ben de çocuk oluyorum onlarla belki onlardan daha çok koşup daha çok eğleniyorum. Zaman zaman cevap almak zor oluyor çekiniyorlar, kapanıyorlar içlerine ama hepsini oyuna katmayı

başarıyoruz. Sınıfın sayısının azlığından çok zor olmuyor oyunları anlatmak. Derslerden sonra dış etkinliklere geçiyoruz yine voleybol, badminton ve daha oynanacak bir sürü şey en çok ip atlarken eğleniyorlar galiba yine çocuk oluyorum onlarla yine koşuyoruz hep beraber gülüp eğleniyoruz. Deneyler başlıyor sonra hepsi şaşkın meraklı hatta ağız açık izliyor ama en çok keyif aldığım tarafı da 5'ten geriye sayarkenki coşkuları el çırpmaları ve 'ooo' diye bağırmaları. Dış etkinliklerde kimi zaman canavar oluyorum kimi zaman küçücük bir tanesini kucağıma alıp hoplatıyor ve sevinç çılgınlıklarını yüreğimde hissediyorum. Akşam yemeğimizi yine güle konuşa yedikten sonra sunuma başlıyoruz ve müdürümüzün şu lafı belki de İlkyar ile hayatımın ne kadar değiştiğini anlatıyor bana "Eğitim gönüllüsü kavramım sizle değişti, yaptığınız çok büyük bir yürek işi.." Ve artık emin oluyorum ki o çocuklarla bende geçmişte büyük sandığım dünyamı daha çok büyütüyorum, yüreğimi sevgiyle mutlulukla hayallerle genişletiyorum. Sonrasında eğlencemize geçiyoruz ve biz gönüllüler dahi hayatımızda olmadığı kadar dans ediyor, gülüp kahkahalar atıyoruz kardeşlerimizle. Son 2 şarkımızda başlıyoruz haykırmaya

"Bütün dünya buna inansa
bir inansa
hayat bayram olsa..." ve

"Dünya'ya geldik bir kere,
kavgayı bırak her gün bu şarkıyı söyle.."

Biliyoruz ki bu 'son' 2 şarkı...
Bir hüznün çöküyor yine ve
başlıyorum "Deniz abla ne olur
gitmeyin"leri duymaya...
Üzülmemelerini söylüyorum her
zaman mektuplaşabileceğimizi,
asla birbirimizi
unutmayacağımızı... Yavaş yavaş
vedalaşıyoruz ve hepsinden söz
alıyorum. Yatakhanelere
çıkıyoruz ve herhangi bir odaya
giriyorum dördü de yataklarında
ve işte o zaman içimdeki her
şeyi söylüyorum onlara bir umut

yakmaya çalışıyorum içlerinde başarıya, hayata, zorluklara, hayallere ve hiçbir zaman pes etmemeye karşı... Kocaman yüreklerinde filiz açtırıyorum belki de bir gün kocaman bir ağaca dönüşecek. Ailelerini dinliyorum, derslerini, sınavlarını kısacası hayatlarını beni soruyorlar anlatıyorum yine bölümümü okulumu. Masala başlıyorum sonra o kadar yorulmuşlar ki gözleri kayıyor başladığım anda masalın sonunda da çoktan uykuya dalmış oluyorlar zaten. Bakıyorum masum yüzlerine ve fısıldıyorum içimden "Ne olur asla pes etmeyin ablacığım.."

Yatağıma yattığımda, sabah kalktığımda, mavi otobüsümüzde gözlerim kapanırken bile tek bir şey var aklımda “Daha gidecek çok yolumuz var güzel yarım, daha gidecek yolumuz var..”

Projemizin son gününde gittiğimiz YİBO'muzun çocuklarının daha girişken olduğunu görüyorum. Hem kendi etkinliğimde hem de diğer etkinliklerde ve özellikle girdiğim oyun etkinliğinde inanılmaz enerjikler. İlk 4 dersten sonra öğle yemeğine gidiyoruz ve Meltem ile orada tanışıyorum. Kütüphaneden aldığı kitabı yemeğe giderken bile elinde olan küçücük yaşıyla babasına bile karşı çıkan tüm hedeflerini belirlemiş geleceğin beyin cerrahı Meltem... Bir ablasının olduğunu derslerinin çok iyi olup okumayı çok istediği halde evlenmek zorunda olduğunu kaderi böyleymiş diye anlatıyor Meltem yemek sırasında... İlk önce korkuyorum ama sonra belki bir ışık yakarım diye soruyorum ona; “Peki ya sen ?” Karşımda koskoca bir insan duruyor aslında cevap verirken bütün hedeflerini belirlemiş... Fen lisesine gitmeye ve sonra tıp okumaya kararlı... Babasına bunu söylediğinde babasının “Ne gerek var kız kısmının o kadar okumasına öğretmen ol gitsin” lafına “Hayır büyük düşünmeliyiz ki büyük insan olalım” diye cevap verdiğini duyunca nutkum tutuluyor bu yaştaki güvenine ve kararlılığına bakıp... Ve anlıyorum ki bizim onlara bir şeyler öğrettiğimiz kadar onlarda bize bir şeyler öğretiyor... Öğleden sonraki derslerimde gerçekten çok yoruluyorum ama her şeye değişiyor çünkü son saat ilk defa bireysel kitap dağıtıyorum... 2.sınıfların o küçücük

elleriyle o kitaplara nasıl sarıldığını, sürekli bu kitapların kendilerine ait olup olmadığını sorduklarını görüyorum onlara anlatıyorum nasıl emek verildiğini sadece ama sadece bunların hepsini birbirleriyle değişerek okumalarını istediğimizi... O kitapları verirken ellerine bunları nasıl hazırladığımız geliyor depoda aklıma ve içimden geçiriyorum bunların herhangi birini ben yaptım... İşte o an dünyanın en büyük mutluluğunu yaşıyorum... Kartları ne yapmaları gerektiğini anlatıyorum, onlardan her zaman mektup beklediğimizi ve kocaman bir ‘‘SÖZ’’ duyuyorum bütün sınıftan... Sonrasında ödül töreni ve yine son 2 şarkı koskocaman bir hüznün var yine ve Kezban’dan en duygusal cümleyi duyuyorum.. ‘‘Deniz Abla sen benim ablam olup hep burada kalır mısın..’’ Mektuplarını her zaman cevaplayacağımı ve Ankara’da da bir ablası olduğunu söylüyorum ona gülümsüyor gözlerimin içine bakıp ve sımsıkı sarılıyor bana...

Vedalaşmadan sonra biniyoruz otobüsümüze hepsi dizilmiş el sallıyor Kezban gözü bende en ön sırada yine... Koşuyorlar peşimizden okuldan çıkıp... Son kez bakıyorum artık arkama ve son kez kalkıyor elim havaya... Yerime otururken bir şey yok aklımda çocuklardan başka ve yine kalbim aynı şeyi söylüyor... ‘‘Daha gidecek çok yolumuz var güzel yarım daha gidecek yolumuz var...’’

Deniz Emiroğulları
ODTÜ-Sosyoloji Hazırlık
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr
çocuklarımız, ilk yar’larımız...